

SZABÓ PALÓCZ ATTILA KÉT VERSE

ONIÁSZ ÍGY ÜDVÖZLÉ AZ URAT

Vaclav Havelnak

Ne félj, haver, mert nem vigasztalni
akarlak. Az egyik WC falán olvastam:
KITARTÁS! Csorbák a török, s a golyók
vakok, csak a fű éle az, mi árthat
még. Öngyújtóm félig üres, s azzal
szórakozom, hogy a gázt ide-oda folytatom.
Rádióm dalt recseg... Mondom: Barbara
nagy orra nem tetszik; nem vigasztalni
akarlak, s kötve hiszem, hogy bátorít-
hatlak. Adjátok e verset Vaclav Havelnak!

CSENDÉLET RIGÓVAL

Korán reggel rikkantott a rigó.
Pominóczky Fülöp szólt: messzire
még Becskerek. Verőcén álljunk meg
előbb – így Veresmarti, a Mihály –,
ott lakik nagynéném, kínozza a
tyúkvakság. Megmeredtek az izmok:
– Búcsúzom immár! A szekér továbbment,
az út porában pedig egy alak állt.
Igen, tudom, drágám, más a kor,
más a hely – okát kutatni mégis minek?
Ülsz-e ott, vagy már darál a gép?
Angolul tudott Fülöp (Don't cry baby,
becouse I'm here!), s tudta: messzire
még Becskerek. Felírt valamit papírkötegére,
s hallhatta a korai rigórikkantást.